

[Justitsministeren.]

pæriske lande er mere effektiv, end den er her i landet. Jeg har i sommer foretaget en rejse — jeg må måske lige gøre den indskudte bemærkning til et blad, der hedder „Vejle Amtsavis“, nemlig den, at rejsen har jeg selv betalt, den er ikke foregået for andres penge og skal ikke honoreres af statskassen — og under denne rejse, hvor jeg kom gennem Tyskland, dele af Frankrig, Schweiz, Italien og Østrig, har jeg ikke bemærket, at trafikkontrollen var mere intensiv, end den er her i landet; jeg kan også sige det på den måde, at den vist overalt, som her i landet, er for lidt intensiv.

Vi har derfor også i justitsministeriet allerede for flere måneder siden taget spørgsmålet om en intensivering af færdselskontrollen op, og det mål, vi sigter imod, er at nå frem til en fordobling af det nuværende færdselspoliti plus i sommerhalvåret som hidtil en 30 motorcyklister. Vi har søgt at løse dette problem indenfor de i øjeblikket givne rammer, idet vi har anset det for rigtigst at søge overført politi til denne opgave i det omfang, det var muligt, før vi gik til bevillingsmyndighederne for at få en forøgelse af politistyrken, og jeg tør måske have lov at gøre opmærksom på, at man jo i finansudvalget har rejst spørgsmålet om en reduktion af politistyrken. Dette har jeg modsat mig at man søger gennemført i øjeblikket, men det taler jo imod den udvidelse, man fra anden side ønsker.

Vi prøver altså at løse spørgsmålet indenfor de rammer, vi har, men jeg gør opmærksom på, at denne intensivering af færdselskontrollen i hvert fald må medføre visse udgifter til materielanskaffelser, og jeg forventer — med den interesse, der er for dette problem — at møde forståelse for forslag om bevillinger hertil.

Dernæst har forslagsstillerne under punkt 2 rejst spørgsmål om gennemførelse af øget ansvar for den trafikant, der ændrer færdselsretning. Herom vil jeg gerne sige, at jeg har også fulgt den pressekampagne, der

specielt på dette punkt har været rejst, men forslaget i den form, hvori det foreligger, giver mig anledning til at sige følgende.

Den regel, der er tale om, indeholdes i den gældende færdselslovs § 34, der pålægger føreren af et køretøj før forberedelsen og udførelsen af en svingning at påse, at manøvren kan foretages uden fare for bagfra kommende. Denne regel, hvorom der var fuldstændig enighed i det udvalg af eksperter, som udarbejdede det lovudkast, der danner grundlag for færdselsloven, er efter min opfattelse at foretrække fremfor en regel, der i større eller mindre omfang alene placerer ansvaret hos den trafikant, der skal dreje. Jeg kan blot pege på, at en ændring af denne art vil være meget vanskelig at forene med bestemmelsen om, at kørende, hvor der er tilstrækkelig plads til det, skal trække ind mod vejens midtlinie som en forberedelse til venstresving. Man kan også rejse det spørgsmål, om det motorkøretøj, der i behersket tempo lægger an til overhaling af f. eks. et parkeret køretøj, skal holde tilbage for den hurtigere kørende bil, som samtidig vil overhale det parkerede køretøj. Hvis en regel som den antydede skal være af nogen værdi, må den have et klart indhold, f. eks. som reglen om vigepligt ved hovedvej. Men det er min overbevisning, at de faktiske forhold gør det umuligt at give en regel, som ikke kan give anledning til tvivl i trafikken; i så fald er det bedre ikke at placere ansvaret ensidigt hos den ene part, og loven lader jo ikke nogen tvivl tilbage om, at den, der skifter færdselsretning, ubetinget skal se sig for og vente med at foretage drejningen, hvis det på nogen måde kan medføre en farlig situation i forhold til trafik, der kører i samme retning.

Jeg må måske endelig i denne forbindelse have lov til at pege på, at en regel svarende til færdselslovens nuværende regel findes i færdselskonventionens art. 12, stk. 4, der med dette høje tings samtykke er ratificeret og for Danmarks vedkommende trådt i kraft den 4. marts 1956.